

Sygn. akt II K 704/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Artur Pokojski

po rozpoznaniu w dniu 06.08.2015 r. sprawy

A. K., syna K. i J. z domu K.,

urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 kwietnia 2015 roku w G. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło:

- I badanie na urządzeniu A. 6020 plus (...) wykazując 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,
- II badanie na urządzeniu A. 6020 plus (...) wykazując 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,
- III badanie na urządzeniu Alkometr A2.0 wykazując 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,
- IV badanie na urządzeniu Alkometr A2.0 wykazując 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k. k.

I. oskarżonego A. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 178 a § 1 k. k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k. k. w zw. z art. 70 § 1 k. k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) w zw. z art. 43 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

IV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 49 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 4 k. k. na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 kwietnia 2015 roku;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza

od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 130 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 60 złotych.

Sygn. akt II K 704/15

W związku ze złożeniem przez Prokuratora wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych, Sąd na podstawie art. 424 § 3 k. p. k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2015 roku, około godziny 07.24 w G. przy ulicy (...), funkcjonariusz Policji zatrzymał do kontroli drogowej jadący pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Przedmiotowy samochód był kierowany przez oskarżonego A. K.. W związku z tym, iż od oskarżonego wyczuwalna była woń alkoholu, funkcjonariusz Policji poddał kierowcę badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Pierwsze badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, przeprowadzone na urządzeniu elektronicznym AlcoQuant 6020 plus nr (...) o godzinie 7.24, wykazało 0,32 mg/dm³. Drugi pomiar, wykonany o godzinie 7.39, wykazał 0,31 mg/dm³.

Ponowne badanie stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, przeprowadzone na urządzeniu Alkometr A 2.0 nr (...), przy pierwszym pomiarze wykonanym o godzinie 08.02 dało wynik 0,27 mg/dm³, natomiast przy drugim pomiarze o godzinie 08.04 dało wynik 0,29 mg/dm³.

Funkcjonariusz Policji dokonał zatrzymania dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdem – prawa jazdy kategorii B, którego posiadaczem był oskarżony A. K..

Dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym z dnia 20 kwietnia 2015 r. – k. 8-8v, świadectwo wzorcowania nr AW/637.8/14 – k. 9-9v, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym z dnia 20 kwietnia 2015 r. – k. 11-11v, świadectwo wzorcowania nr 107/02/15 – k. 12-12v, pokwitowanie – k. 13, zeznania świadka P. G. – k. 16, wyjaśnienia oskarżonego A. K. – k. 23 - 24

Oskarżony A. K. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż w dniu 19 kwietnia 2015 r. pił wódkę w ilości 0,25 l i dwa piwa. Dodał, iż miało to miejsce między godziną 18.00 a 20.00. Wskazał, iż około 20.00 zjadł kolację i około godziny 21.30 położył się spać. Podał, iż wstał około godziny 06.20, wypił kawę i czuł się dobrze. Stwierdził, iż około godziny 07.00 wsiadł do należącego do niego pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i pojechał w kierunku ul. (...) w celu odebrania wyników badań należących do jego babci H. K.. Wyjaśnił, iż około godziny 07.25 na ulicy (...) został zatrzymany przez patrol Policji. Wskazał, iż pierwsze badanie alkomatem wykazało 0.32 mg/l w wydychanym powietrzu, drugie badanie wykazało 0,32 mg/l w wydychanym powietrzu. Przyznał, iż w dniu 19 kwietnia spożywał alkohol. Dodał, iż jest mu z tego powodu przykro, żałuje tego, co się stało i chciałby dobrowolnie poddać się karze.

wyjaśnienia oskarżonego A. K. – k. 23 - 24

Oskarżony ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Oskarżony jest rozwiedziony, posiada 4 dzieci w wieku: 9 lat, 7 lat, 7 lat i 3 lat. A. K. pracuje w przedsiębiorstwie melioracyjnym na stanowisku operatora przepompowni, z dochodem 800 zł brutto. Oskarżony nie posiada majątku.

Dowód: dane osobopoznawcze - k. 23v.

Oskarżony A. K. nie był uprzednio karany.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 03 czerwca 2015 r. – k. 36

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania A. K. czynu z art. 178a § 1 k. k. zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Wspomniany przepis stanowi, iż podlega karze, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Prowadzeniem pojazdu jest każda czynność wpływająca bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygająca o kierunku i prędkości jazdy. Z kolei pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika. Dodać należy, że przestępstwo z art. 178a § 1 k. k. może być popełnione w każdym ogólnodostępnym miejscu, gdzie może odbywać się ruch pojazdów. W doktrynie wskazuje się m.in. na takie miejsca, jak drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp. (Andrzej Marek, Kodeks karny. Komentarz. LEX 2010).

Ustalony stan faktyczny sprawy wskazuje, że A. K. w dniu 20 kwietnia 2015 r. w ruchu lądowym na ulicy (...) kierował pojazdem mechanicznym (samochodem) marki A. (...). Znajdował się w tym czasie w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 k. k., stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Odpowiedzialność na podstawie art. 178a k. k. jest ponoszona wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniemu z organizmu, i na to się godzi. Przystępstwo stypizowane w art. 178a k. k. jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego (dolus directus), jak i ewentualnego (dolus eventualis). Umyślnością muszą być objęte wszystkie znamiona, w tym także znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Zamiar bezpośredni, jak i ewentualny, uwarunkowane są świadomością, gdyż akt woli nie może być zrealizowany bez świadomości (Marian Filar [red.] Kodeks karny. Komentarz, LexisNexis 2014).

Przystępstwo to ma charakter typu abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo. Dla jego dokonania nie jest niezbędne nastąpienie skutku. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1960 r., V K 556/60, (...) 1961, nr 1, s. 190; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1964 r., IV K 1296/61, OSNKW 1964, nr 10, poz. 152).

Oceniając zachowanie oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, że czyn ten uznać należy za zawiniony. A. K. jest osobą dorosłą, rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe. Karalność przypisanego mu czynu jest powszechnie znana. Oskarżony miał świadomości, iż w dniu 20 kwietnia 2015 r. w godzinach porannych będzie prowadził samochód. Wskazał bowiem, iż tego dnia wyjechał po odbiór wyników badań swojej babci. Wyjazd ten był zatem zaplanowany wcześniej. Mimo to, w dniu poprzedzającym – 19 kwietnia 2015 r., w godzinach wieczornych, oskarżony spożył alkohol w postaci dwóch piw oraz wódki w ilości 0,25 l. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż spożycie napoju o wysokiej zawartości alkoholu wpływa znacząco na stopień jego stężenia w organizmie człowieka.

Powyższe pozwala uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego, ani bezprawność jego zachowania.

Dokonując oceny zachowania oskarżonego, z uwzględnieniem treści art. 115 § 2 Kodeksu karnego, uznać należy, że społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu była znaczna. Przedmiotem ochrony art. 178a k. k. są życie, zdrowie i mienie. Jakkolwiek oskarżony prowadził pojazd w godzinach porannych, to należało mieć na względzie, iż nastąpiło to w dniu roboczym, gdy o tej porze występuje wzmożony ruch samochodów, określane powszechnie jako godziny

szczytu. Sąd miał przy tym na uwadze, iż do zatrzymania oskarżonego doszło w okolicach centrum G., które powinno charakteryzować się zwiększonym poczuciem bezpieczeństwa wśród obywateli. Uwzględnić jednak należało, iż stopień nietrzeźwości nie był znaczny – w niewielkim stopniu przekraczał ustawowy próg określony w treści art. 115 § 16 k. k. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazywały, iż oskarżony podróżował samotnie.

Ustalając wymiar kary i środków karnych dla oskarżonego Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 Kodeksu karnego. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej). Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono natomiast uprzednią niekaralność, przyznanie się do zarzucanego czynu oraz wyrażoną skruchę.

Wobec powyższego, Sąd uznał, że kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzeniu w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że istnieją przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku. Zgodnie z treścią art. 58 § 1 k. k., kara bez warunkowego zawieszenia wykonania orzekana winna być tylko wówczas, gdy cele kary zrealizuje jedynie takie rozstrzygnięcie. Oznacza to, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania powinna być orzekana wobec sprawców na tyle zdemoralizowanych, że jakiegokolwiek inne oddziaływanie byłoby bezskuteczne. Taka sytuacja względem A. K. nie zachodzi. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary zostało oparte na postawie sprawcy, który wyraził żal z powodu popełnienia przestępstwa; w dalszej kolejności - jego właściwościach i warunkach osobistych, w tym stopniu dojrzałości oskarżonego oraz fakcie, iż ma on na utrzymaniu 4 dzieci. Należało mieć również na względzie, iż oskarżony A. K. nie był uprzednio karany. Skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Tym samym dyrektywy z art. 69 § 1 i 2 k. k. nakazywały warunkowe zawieszenie wymierzonej kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę potrzebę zweryfikowania postawy oskarżonego, Sąd ustalił okres próby na czas 2 lat. Zdaniem Sądu, wskazany okres próby pozwoli oskarżonemu na refleksję nad swoim czynem, którego konsekwencją mogły być nieodwracalne skutki dla zdrowia i życia innych osób, w tym także jego samego.

W punkcie III. sentencji wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) w zw. z art. 43 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.), Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17 kwietnia 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 18 maja 2015 r. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k. k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. I tak, zgodnie z treścią art. 43 § 1 k. k. w brzmieniu sprzed 18 maja 2015 r., Sąd orzekł środek karny zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze od roku do lat 10, podczas gdy od dnia 18 maja 2015 r. wymiar ten wynosi od roku do lat 15. Nadto, treść art. 42 § 2 k. k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r., wskazuje, iż Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 § 1 k. k. był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177. Treść powołanego przepisu, w brzmieniu sprzed wejścia w życie omawianej nowelizacji, nie przewidywała szczegółowej regulacji w zakresie minimum 3 – letniego okresu orzeczanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad

ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016). Wobec tego, iż w przedmiotowej sprawie orzeczono w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy, konieczne stało się wskazanie jako podstawy orzekania art. 4 § 1 k. k., gdyż jak podano wyżej – odstąpiono od wyrażonej tam zasady prymatu ustawy nowej.

Orzeczenie zakazu na podstawie 42 § 2 Kodeksu karnego jest obligatoryjne w wypadku wszystkich przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu popełnionych w stanie nietrzeźwości. Przy jego rozmiarze Sąd miał na względzie zwłaszcza stopień upojenia alkoholowego, który nie przekraczał znacząco granicy przewidzianej przez Kodeks karny. Uwzględniono również, iż oskarżony prowadził pojazd w bliskich okolicach centrum G., w godzinach porannych – w czasie tak zwanych godzin szczytu. Jednocześnie Sąd zważył, iż oskarżony nie przewoził żadnych pasażerów. Zdaniem Sądu, zastosowany środek karny będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonego jego celów, uświadomi mu naganność jego postępowania i zapobiegnie popełnieniu przestępstwa z art. 178a § 1 k. k. w przyszłości. Wskazać również należy, iż przede wszystkim rozmiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełnia potrzeby w zakresie prewencji ogólnej, wskazując na zasadność i konieczność pozbawiania nietrzeźwego kierowcy możliwości prowadzenia pojazdów i dania mu szansy weryfikacji swojego bezprawnego zachowania. Przy wymiarze środka karnego Sąd miał wreszcie na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa bacząc na to, by zwrócono uwagę, jakie konsekwencje i zagrożenia może nieść za sobą prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

W punkcie IV. sentencji wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 49 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.), Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych. Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 49 § 2 k. k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r. stanowił, iż w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a k. k., Sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k. k. na rzecz instytucji, stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej, o których mowa w art. 47 § 3 k. k., z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych; świadczenie to nie może przekroczyć 60.000 złotych. Zastosowany stan prawny nie przewidywał zatem minimalnej wysokości świadczenia pieniężnego. Natomiast górną granicą, w wypadku skazania za przestępstwo określone w art. 178a Kodeksu karnego, była kwota 60.000 złotych. Obecnie obowiązujące przepisy, w zakresie omawianego świadczenia pieniężnego (to jest art. 43a § 1 i 2 k. k.) – przy uwzględnieniu nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 18 maja 2015 r., a także nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r. – stanowią natomiast, iż w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 k. k., Sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k. k. - co najmniej 10 000 złotych, do wysokości określonej w § 1, a więc do wysokości kwoty 60 000 zł. Ustawa obowiązująca poprzednio jest zatem dla oskarżonego względniejsza, gdyż nie przewidywała minimalnej wysokości świadczenia pieniężnego, orzeganego w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k. k.

Wskazać należy, iż środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na określony cel nie pełni funkcji odszkodowawczej czy restytucyjnej, lecz ma na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę, a także wzgląd na prewencję ogólną (art. 53 § 1 w zw. z art. 56 k. k.) (Andrzej Marek, Kodeks karny. Komentarz. LEX 2010). Zważywszy na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, w tym uzyskiwane dochody oraz ilość osób na utrzymaniu, orzeczona tytułem świadczenia pieniężnego kwota 500 zł stanowi wypełnienie funkcji wychowawczej i represyjnej tego środka karnego. Kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa.

W punkcie V. sentencji wyroku, na podstawie art. 63 § 4 k. k., na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 kwietnia 2015 roku.

W punkcie VI. sentencji wyroku, na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami), wobec braku przesłanek do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, zasądzono od A. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 130 złotych, w tym wymierzono mu opłatę w kwocie 60 złotych.